

ต้องห่วงหาวนรักษาไว้ให้ดี รักษาอารมณ์ดีอารมณ์เดียวอารมณ์สบายให้ได้
เรื่อย ๆ หมั่นปฏิบัติบ่อย ๆ แล้วความชำนาญก็จะเกิดขึ้นเอง

๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

เครื่องมือของพระกับมาร

วันนี้วันที่ ๕ ของการเข้าพรรษา จะนับกันไปเป็นวัน ๆ เลย เพื่อที่เรา
จะได้รู้ว่า ที่เราตั้งใจเอาไว้ว่า พรรษานี้จะเป็นพรรษาที่แตกต่างจากพรรษาที่
ผ่านมา คือ พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ ผ่านมาได้ก็วันแล้ว แล้ว
ก็เหลืออีกกี่วัน

แต่ละวันที่ผ่านมานั้น เราได้ตั้งใจทำอย่างที่ตั้งใจไว้หรือเปล่า ทำจน
ถึงระดับที่เรามีความปลื้มปีติภาคภูมิใจแล้วหรือยัง แล้วก็ต้องตอกย้ำซ้ำเติม
เป้าหมายชีวิตว่า เราเกิดมาทำไม ก็ต้องฟังบ่อย ๆ ฟนยังดกบ่อย ๆ ขาวนา
ก็ต้องปลูกข้าวบ่อย ๆ เราก็กินข้าวบ่อย ๆ หายใจบ่อย ๆ เพื่อจะได้
ตอกย้ำซ้ำเติมเป้าหมายชีวิตให้ตรึงแน่นอยู่ในใจเรา จนกระทั่งอะไร ๆ ก็มาสัน
คลอนเราไม่ได้ เหมือนตอกตะปูที่เดิยมันไม่ค่อยมิด ต้องตอกย้ำ ๆ หลาย ๆ
ครั้งถึงจะแน่น

เราเกิดมาทำพระนิพพานให้แจ้ง และมาสร้างบารมีเพื่อทำพระนิพพาน
ให้แจ้ง เพราะว่าชีวิตในสังสารวัฏนั้นอันตราย ไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไรก็แล้ว
แต่ เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ พระราชามหาราช พระราชาธรรมดา พระราชา
ประเทศราช มหาเศรษฐีของโลก มหาเศรษฐีธรรมดา ชนชั้นกลาง ชั้นล่าง

ทุกระดับเลยล้วนตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมทั้งสิ้น คือ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว หว่านพืชเช่นไรได้ผลเช่นนั้น ปลูกถั่วก็เป็นถั่ว ปลูกงาเป็นงา ปลูกถั่วจะไปเป็นงาไม่ได้ ปลูกงาก็เป็นถั่วไม่ได้ ยกเว้นคนตาบอด

ทีนี้เมื่อเราตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม อะไรนิดอะไรน้อยก็มีผลทั้งสิ้น ซึ่งมันอันตรายมาก กิเลสบังคับให้เราสร้างกรรม กิเลสเป็นกระแสนิดหนึ่ง เป็นเครื่องมือของพญามารบังคับให้เราสร้างกรรมด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ น้อยบ้าง ปานกลางบ้าง มากบ้าง เมื่อสร้างกรรมแล้วก็มีวิบาก มีผลของการกระทำบาป ซึ่งมีแต่ความทุกข์ทรมานในสังสารวัฏ ทำที่เดียวต้องใช้กันหลายที ใช้ในมนุษย์โลก ใช้ในอบายภูมิ ไปเกิดในมหานรกขุมใหญ่ ขุมบริวารยมโลก เป็นเปรต อสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉานแล้วก็วนไปเป็นมนุษย์ ที่มีแต่ความทุกข์ทรมานมาก

ของเก่ายังใช้ไม่ทันหมด บังคับให้ทำของใหม่อีกแล้ว และเวลามาเกิดก็ทำให้ลืมน่า เคยทุกข์ยากลำบากเพราะได้กระทำความกรรมอย่างนั้นอย่างนี้ เอาไว้ แล้วมาเจอของใหม่เข้าไปอีก แถมบดบังไม่ให้เราไปรู้ไปเห็น ให้ลืมนของเก่า ไม่ให้รู้เรื่องราวของชีวิต เป้าหมายของชีวิตก็ไม่ให้รู้ กลัวจะรู้ ก็เลยทำให้ไม่รู้

วิธีที่จะรู้ก็มีประการเดียว คือ ทำใจให้หยุดนิ่ง ให้ใจอยู่กับเนื้อกับตัว พญามารกลัวมนุษย์ใจอยู่กับเนื้อกับตัว กลัวใจหยุดใจนิ่ง เพราะหยุดนิ่งแล้วมันสว่างไสว แล้วจะเห็นด้วยธรรมจักขุและญาณทัสนะเกิดขึ้น จึงตรึงมนุษย์ให้ไปติดความอยาก อยากได้ อยากมี อยากเป็น ให้ติดในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ ที่เรียกว่า ธรรมที่ทำให้เนิ่นช้า ช้า คือจะไปพระนิพพานช้า เพราะใจไปติดอยู่ตรงนั้น

เพราะเหตุนี้เราจึงจำเป็นต้องทำพระนิพพานให้แจ้ง หรือพูดง่าย ๆ ว่า ต้องไปพระนิพพาน ไปพระนิพพานอย่างเดียวจึงจะพ้นจากกฎแห่งกรรม พ้นจากกฎของไตรลักษณ์ได้ ถ้าไม่ไปพระนิพพานยังอยู่ในวัฏสงสาร ล้วนแต่ตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม นี่คือนั่นที่เราจะต้องตอกย้ำซ้ำเติมกันบ่อย ๆ

เป้าหมายรองลงมาก็คือเกิดมาสร้างบารมี เพราะจะทำพระนิพพานให้แจ้งได้ ต้องมีบุญมีบารมีที่จะกลั่นธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้ของเราให้สะอาดบริสุทธิ์ ต้องมีความบริสุทธิ์ถึงจะหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้

กระแสน้ำแห่งบุญเป็นเครื่องมือของพระที่จะเอาชนะพญามาร ชนะบาปได้ บาปเป็นเครื่องมือของมาร ดังนั้นก็มีแต่พระกับมาร บุญกับบาป สุกดิบกับทุคติ ตอนนี้เราเริ่มจับหลักตรึงนี้ได้แล้ว เขาแบ่งเป็นพวก ๆ อย่างนี้

แล้วบาปเขาก็ขยายมาเป็นความโลภ ความโกรธ ความหลง แดกดอก ออกลูกออกผลไป ฝ่ายบุญก็เป็นทาน ศีล ภาวนาเป็นคู่ต่อสู้กัน เขามีสาม เราก็มีสาม เขามีละเอียดยุติ เราก็มีละเอียดยุติ สู้เป็นชั้น ๆ กันไป นี่แหละที่จะต้องตอกย้ำซ้ำเติมกันบ่อย ๆ ก่อนที่เราจะไปว่ากันเรื่องอื่น ๆ ที่ไม่ซ้ำ แต่ก็เป็นเรื่อง ที่วนเวียนอยู่เกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งกรรมทั้งสิ้นเลย ซึ่งตอนนี้เราปล่อยปละละเลย กัน มัวสนใจแต่เรื่องทำมาหากิน เรื่องสนุกสนานเพลิดเพลิน หลงใหลได้ปลื้ม กันไปกับเทคโนโลยีใหม่ๆ กับอบายมุข ไปสนใจในเรื่องราวต่าง ๆ เหล่านี้เลย ไม่ให้โอกาสตัวเองได้ไปศึกษาความรู้ที่แท้จริง

๑๐ วัดกันที่หมองกับใส

บทสรุปของชีวิตไปวัดกันตอนใกล้จะละโลก วัดกันที่ความหมองกับความใส นี่เป็นคำเก่า ๆ แต่ต้องจำ ไม่จำไม่ได้



จิตเต สงฺกิลฺกุเจ ทุกฺคตฺติ ปาฎิ กงฺขา
จิตเต ร้าหมองไม่ฝองใส ทุกฺคตฺติ เป็นที่ไป
จิตเต อสงฺกิลฺกุเจ สุกฺคตฺติ ปาฎิ กงฺขา
จิตฝองใสไม่เร้าหมอง สุกฺคตฺติ เป็นที่ไป

ง่าย ๆ คือ วัดกันที่หมองกับใส ไม่ได้วัดกันที่ฐานะ ไม่ได้วัดว่าใครรวย ใครจน จันทรายนะมีเงินเป็นแสนล้านเป็นมหาเศรษฐีของโลก เพราะฉะนั้นจันต้องไปสุคติโลกสวรรค์ เธอจนเธอต้องไปอบายก็ไม่ใช่ หรือวัดว่าใครสวย ใครหล่อใครซี้เหร่ก็ไม่ใช่ แต่วัดกันที่บุญกับบาป ความดีกับความชั่วเท่านั้น

เป็นเรื่องแปลกที่ความรู้ตรงนี้ขาดหายไปช่วงหนึ่ง หลังจากพุทธปรินิพพานไปแล้ว ในระยะหลัง ๆ ชักลืมนั่น มีอะไรใหม่ ๆ มาที่เป็นไฮเทคแล้วก็หิวหวาตามกันไป จนกระทั่งหมดเวลาของชีวิต แล้วก็ไปเจอหมองกับใส แล้วก็มือบายภูมิกับสุคติภูมิเป็นที่รองรับ ซึ่งชีวิตตรงนั้นยาวนานมาก แต่อบายภูมิยาวนานกว่าสุคติภูมิมาก ซึ่งมันไม่ยุติธรรมเลย

๑ บุญบาปปรุงแต่ง

ทำบุญครั้งหนึ่งก็ใช้ได้หลายครั้ง ทำบาปครั้งหนึ่งก็เจอกันหลายครั้งเหมือนกัน จะมีอบายภูมิรองรับ มียูนิฟอร์ม มีรูปร่างรองรับ

ภพอบาย รูปร่างที่รองรับก็ตั้งแต่สัตว์เดรัจฉาน เปเรต อสุรกาย แล้วก็สัตว์นรก จะมีรูปร่างต่าง ๆ พิลึกกึกกือทีเดียว เยอะแยะไปหมด แล้วแต่บาปที่ปรุงแต่งผสมผสานระหว่างความโลภ ความโกรธ ความหลง เหมือนแม่สีสามสี มาผสมกันอย่างละนิดละหน่อยก็ออกมาเป็นสีต่าง ๆ เยอะแยะ บาปอกุศลที่ผสมผสานกันระหว่าง โลภะ โทสะ โมหะ อย่างละนิดละหน่อยก็

ออกมาเป็นรูปร่างของสัตว์นรก รูปร่างของเปรต อสุรกาย และสัตว์เดรัจฉาน สัตว์เดรัจฉานก็มีมากมาย ตั้งแต่สัตว์ใหญ่ สัตว์ปานกลาง กระทั่งสัตว์เล็ก ๆ น้อย ๆ มีรูปร่างมารองรับ

สุคติภพ ก็มีกายทิพย์มารองรับ กายทิพย์ก็ยังแบ่งออกไปตั้งเยอะเยอะ นาค ยักษ์ คนธรรพ์ ภูมเทวา รุกขเทวา อากาศเทวา ชาวสวรรค์ พรหม รูปพรหมรองรับ

ใครเป็นผู้กำหนดยูนิฟอร์มและขั้นตอนนี้ ก็บุญกับบาปนั่นแหละ พระกับมารเป็นผู้กำหนดอยู่จากหลัง พระก็อยู่เบื้องหลังบุญ มารก็อยู่เบื้องหลังบาป แล้วเวลาที่เขาประกอบรูปร่างขึ้นมา ก็เอาบุญกับบาปประกอบนั่นแหละ บุญก็ปรุงในฝ่ายสุคติ บาปก็ปรุงในฝ่ายทุคติ พอมีรูปร่างเขาก็เอาภพมารองรับ เหมือนเอาโลกมารองรับมนุษย์อย่างนี้แหละ แต่นั่นเป็นโลกของสัตว์นรก โลกของเทวดาที่เราเรียกว่า **สวรรค์** โลกของผู้ที่ทำบาปเขาเรียกว่า **นรก**

สวรรค์เขาก็มีกิจกรรมของสวรรค์ อบายก็มีกิจกรรมของอบาย แต่พอมามีเมืองมนุษย์ซึ่งเป็นชุมทางของสุคติและทุคติมารวมตรงนี้ บุญบาปมันผสมกัน ปรุงกันในเมืองมนุษย์ แต่ถ้าสุคติภพบุญปรุง ถ้าอบายบาปปรุง ถ้าเป็นมนุษย์ บุญกับบาปผสมกันปรุง เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงแตกต่างกันหลากหลายไปตาม กำลังบุญบาปเยอะเยอะไปหมดเลย แตกต่างกันทั้งเชื้อชาติ ศาสนา เผ่าพันธุ์ ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ ภาษาต่าง ๆ หลากหลายนั่นไปหมดเลย เพื่อจะให้มนุษย์สื่อสารกันไม่ได้

ในตัวของมนุษย์มีทั้งบุญทั้งบาป ดูตัวเราเป็นเกณฑ์ มีทั้งบุญทั้งบาปอยู่ในตัว ดาสวย แต่จมูกชี้เหว่ ปากสวยแต่ฟันคุด ฟันเกเหง้า นี่แหละความหลากหลายเกิด พอความหลากหลายเกิดขึ้น ความเห็นมนุษย์ก็แตกต่างกันไป และ

เพราะความแตกต่างจึงทำให้แตกแยก พอแตกแยกทำให้รวมกันไม่ติด อย่างนี้ก็ง่ายสิ แบ่งแยกและปกครอง มารก็จะได้ปกครองง่าย คือ แบ่งแยกมนุษย์ไม่ใหรรู้ว่าเป็นพี่น้องท้องเดียวกัน ให้มีความเชื่อที่แตกต่างกัน แม้แต่สามีภรรยาที่รักกันอยู่ บางทีทำให้ความคิดแตกต่าง แม้แต่ตัวเราเองยังแตกต่าง เข้าคิดอย่าง สายอย่าง เทียงอย่าง บ่ายอีกอย่าง กลางคืนอีกอย่าง ก่อนนอนไม่รู้จะเอาอะไร ที่จริงเป็นคนคิดน้อยไม่ได้คิดมากเลย ทั้งคืนนอนไม่หลับเพราะคิดน้อย คิดอยู่เรื่อยเดี๋ยวน ๑ อยู่ว่า จะเอาอย่างไร เอากับใคร เอาที่ไหน คิดวน ๑ อยู่แค่นี้จนสว่างคาตา นี่ชีวิตมนุษย์เป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้น จึงต้องทำพระนิพพานให้แจ้ง ไม่แจ้งไม่ได้ และมรรคผลนิพพานอยู่ในตัว เราก็ต้องให้โอกาสตัวของเราแสวงหามรรคผลนิพพานโดยวิธีหยดน้ำหนึ่งหยด

๑ อย่าประมาท ชะล่าใจ

บางคนปฏิบัติธรรมได้ง่าย พอหลับตาไม่ได้คิดอะไรเลย ใจมันนิ่ง ๑ หยด ๑ บุญเก่าได้ช่องสอดละเอียดก็เข้าถึงสิ่งที่มีอยู่แล้วในตัว ดวงใส องค์พระผุดขึ้นมา ชักสงสัย เพราะเคยได้ยินได้ฟังว่าธรรมะเป็นของลึกซึ่งยากต่อการเข้าถึง เข้าถึงได้เฉพาะพระอรหันต์ที่ท่านแบกกลดเข้าป่า ต้องผ่านปากเสือปากเหว ต้องเจอความทุกข์ยากลำบากจึงจะเห็น เราเป็นมนุษย์ธรรมดา ยังต้องทำมาหากิน มีกิเลสหนา ปัญญาหยาบ เราก็แค่หนึ่งหยด ๑ นิ่ง ๑ ไม่ได้ทำอะไรเลย เราคิดไปเองหรือเปล่านะ แต่เขาลืมนึกไปว่า แต่ก่อนนี้เขาก็ไม่ได้คิด หรือเขาคิดเขาก็คิดไม่ออก แต่ตอนที่เขาเห็น เขาเฉย ๑ เขาไม่ได้คิดว่าตัวไม่ได้คิด จึงเห็น

ถ้าใครได้ตรงนี้แล้วอย่าประมาทชะล่าใจ ต้องรักษาเอาไว้ หวงแหนเอาไว้ให้ยิ่งกว่าชีวิต สิ่งนี้จะช่วยให้ชีวิตเราสมบูรณ์ มีความสุขในปัจจุบันทันทีที่เข้าถึง สุขไปถึงปรโลก แล้วจะจากโลกนี้ไปอย่างผู้มีชัยชนะ รอยยิ้มของเราจะเป็นยิ้มที่สดใส เมื่อเปลือกตาเราปิดสนิท หมดเรียวหมดแรงแล้ว นอนทอดร่างเหมือนไม้ที่เขาทิ้งไว้ในป่าแล้ว แต่ว่ารอยยิ้มของเราจะสดใส จากโลกนี้ไปอย่างผู้มีชัยชนะ เพราะฉะนั้นต้องหวงแหนและรักษาเอาไว้ให้ดี

ตอนใกล้ละโลก แม้มีเงินสักแสนล้าน หรือมากมายกว่านั้นก็ตามตอนนั้นช่วยอะไรไม่ได้ ถึงจะมีเงินมากแค่ไหน แต่ไม่ปฏิบัติธรรม ก็ไม่พบความสุข พบแต่ความปลื้มหลอก ๆ ว่า เรามีมากกว่าคนอื่น หรือเรามีเหมือนคนอื่นก็เท่านั้นเอง แล้วมานั่งนับเงินก็กลุ้มใจ กลัวคนจะมาแย้มเงิน กลัวคนจะรู้ว่ามิ กลัวไปสารพัด แล้วอย่างนี้จะมีสุขได้อย่างไร

แต่ถ้าปฏิบัติธรรม มีทรัพย์ภายในจะปลื้มจะชื่นอกชื่นใจ เพราะฉะนั้นใครได้แล้ว เข้าถึงแล้ว ต้องหวงแหนเอาไว้ไปทำบ่อย ๆ ทำหยุด ทำนิ่ง ทำให้ใส มองไปเรื่อย ๆ มองไปจนกว่าองค์พระจะผุดขึ้นมาที่ละองค์ ๆ เรื่อยไป อยู่กับองค์พระทุก ๆ องค์ ใจก็จะยิ่งถูกกลั่นให้บริสุทธิ์ สะอาด ผ่องใส มีความสุขเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้น ต้องหวงแหนรักษาเอาไว้ อย่าชะล่าใจประมาทนี้กว่าจะทำเมื่อไรก็จะได้อย่างนี้ ขาดลมหายใจแค่ไม่กี่นาทีก็ตายแล้ว การปฏิบัติธรรมก็เช่นเดียวกัน ถ้าขาดเหมือนขาดลมหายใจ ระยะเวลาสั้นอย่างนั้นเหมือนกัน

ต้องทำการบ้านที่ให้ได้ แล้วเดี๋ยวจะอัศจรรย์ใจเลย หรืออย่างน้อยเราก็จะมีความสุข จิตใจของเราก็บริสุทธิ์เพิ่มขึ้นทุกวัน ทุกคืน ทุกเวลา ทุกวินาทีอย่าลืมนะ